

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/204/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114210666
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5114210666.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v spore žalobcov: 1/ Ing. Q. M., nar. XX.XX.U., B. XXXX/XX, D., 2/ W. A. - Hrabové.SK, s.r.o. so sídlom Drieňová 766/27, Žilina, IČO: 31 630 405, 3/ PREFASTAV, a.s. so sídlom Hrabové - Bytča, IČO: 31 640 991, všetci žalobcovia právne zastúpení: AK Burian & Partners, s.r.o. so sídlom Vojtecha Tvrdeho 819/1, 010 01 Žilina, IČO: 47 254 483, proti žalovanému: Ing. V. M., nar. XX.XX.XXXX, A. A. XXXX/XX, D., právne zastúpený AK Hagara - Hagarová, s.r.o. so sídlom Daniela Dlabača 35, 010 01 Žilina, IČO: 36 806 498, o určenie neplatnosti právnych úkonov, v konaní o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 17C/92/2014-297 zo dňa 22. marca 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobcom v rade 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu žalobcov o určenie neplatnosti zmlúv o pôžičke uzavretých medzi žalobcom v rade 1/ ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom dňa 25.10.2006, dňa 12.12.2006, dňa 31.01.2007, dňa 23.10.2007, dňa 31.01.2008, dňa 29.02.2008, ako i o určenie neplatnosti vyhlásenia žalobcu v rade 1/ ako dlžníka a žalobcov v rade 2/ a 3/ ako ručiteľov o uznaní dlhu a záväzku zo dňa 05.03.2008, v celom rozsahu zamietol (v poradí prvý výrok). Vyslovil, že žalovaný má proti žalobcom v rade 1/, 2/, 3/ právo na náhradu trov konania v celom rozsahu (v poradí druhý výrok). V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia sa žalobou doručenou súdu dňa 24.03.2014 domáhali určenia neplatnosti zmlúv o pôžičke (bližšie označených vo výroku napadnutého rozsudku), určenia neplatnosti záložnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom v rade 2/ ako záložcom a žalovaným ako záložným veriteľom dňa 29.02.2008, ktorej vklad bol povolený pod č. V1711/2008, neplatnosti záložnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom v rade 1/ ako záložcom a žalovaným ako záložným veriteľom dňa 29.02.2008, ktorej vklad bol povolený č. V1710/2008, neplatnosti záložnej zmluvy a mandátnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom v rade 1/ ako záložcom a žalovaným ako záložným veriteľom dňa 01.04.2009, ktorej vklad bol povolený pod č. V263/2009, tiež sa domáhali určenia neplatnosti vyhlásenia žalobcu v rade 1/ (dlžníka), žalobcov v rade 2/, 3/ (ručiteľov) o uznaní dlhu a záväzku zo dňa 05.03.2008 a nakoniec určenia neplatnosti notárskej zápisnice N24/2008, Nz9191/2008 zo dňa 05.03.2008. Okresný súd skorším rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 18.03.2015, č.k. 17C/92/2014-194 zamietol žalobu žalobcov vo všetkých jeho petitoch. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na odvolanie žalobcov skorší rozsudok okresného súdu vo výrokoch o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti záložných zmlúv a o určenie neplatnosti notárskej zápisnice potvrdil, v ostatných výrokoch rozsudok okresného súdu zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia rozsudku uviedol, že z obsahu písomného vyhlásenia dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu a

záväzku zo dňa 05.03.2008 zistil, že zmluvné strany v ňom konštatovali skutočnosť, že pôvodný záväzok dlžníka voči veriteľovi vyplývajúci zo zmlúv o pôžičkách sa stal splatný v celej výške z dôvodu ukončenia doby, na ktorú boli sumy v týchto pôžičkách požičané, dlžník a ručitelia zároveň uznávajú svoj dlh voči veriteľovi vo výške 10.250.000 Sk a zároveň sa zaviazali dlžnú sumu vrátiť veriteľovi na jeho účet v lehote do 30.04.2008. Z písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 25.10.2006 zistil, že bola uzavretá medzi žalovaným ako veriteľom, žalobcom v rade 1/ ako dlžníkom a žalobcami v rade 2/, 3/ ako ručiteľmi, podľa ktorej veriteľ požičal dlžníkovi sumu 2.480.000,- Sk, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť v pravidelných mesačných splátkach na účet veriteľa v lehote do 25.10.2007. Dlžník zároveň vyhlásil, že pri podpísaní zmluvy prevzal sumu 2.480.000,- Sk. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 12.12.2006 zistil, že bola uzavretá medzi vyššie uvedenými zmluvnými stranami, ktorou žalovaný ako veriteľ požičal žalobcovi v rade 1/ ako dlžníkovi sumu 1.240.000,- Sk, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi v dohodnutých splátkach v lehote do 12.12.2007. Z písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 31.01.2007 zistil, že bola uzavretá medzi vyššie uvedenými zmluvnými stranami, ktorou žalovaný ako veriteľ požičiava žalobcovi v rade 1/ ako dlžníkovi sumu 1.220.000,- Sk, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi v mesačných splátkach v lehote do 31.12.2007. Z písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 23.10.2007 zistil, že bola uzavretá medzi vyššie uvedenými zmluvnými stranami, ktorou žalovaný ako veriteľ požičiava žalobcovi v rade 1/ ako dlžníkovi sumu 2.120.000,- Sk, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi v splátkach v lehote do 23.01.2008. Z obsahu listiny zo dňa 29.02.2008 označenej ako „zmluva o pôžičke“ zistil, že bola uzavretá medzi zmluvnými stranami a v zmysle čl. II tejto listiny vyplýva konštatovanie zmluvných strán, že pôvodný záväzok dlžníka voči veriteľovi vyplývajúci z uzavretých zmlúv o pôžičkách sa stal splatný v celej výške z dôvodu ukončenia doby, na ktorú boli sumy v týchto pôžičkách požičané. Zároveň dlžník a ručitelia uznali svoj dlh voči veriteľovi vo výške 10.250.000,- Sk, ktorý sa zaviazali vrátiť veriteľovi v lehote do 31.01.2008. Okresný súd zároveň konštatoval, že žalobcovia v ďalšom konaní neprodukovali žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý bezpečne preukázať ich tvrdenia o uzavretí zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu zo dňa 31.01.2008.

Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia rozsudku citujúc ust. § 137 a § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (v ďalšom texte už len CSP) uviedol, že v danom prípade možno konštatovať, že žalobcovia sa domáhajú určenia právnej skutočnosti, nie určenia, či tu právo je alebo nie je. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť/neplatnosť sú v zmysle § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v ďalšom texte už len OZ) právnymi skutočnosťami. Pri určení právnej skutočnosti rozsudok hovorí o tom, čo bolo v minulosti, nie však o tom, čo je v prítomnosti. Preto výrok rozsudku o neplatnosti zmluvy o pôžičke nemá výpovednú hodnotu v tom smere, či je v čase vyhlásenia rozsudku dlžník povinný plniť, resp. či neexistuje dlh, ktorý by plniť mal. Z toho vyplýva, že pre účely ustanovenia § 137 CSP je potrebné vnímať žalobu o určenie platnosti/neplatnosti právneho úkonu ako žalobu o určenie právnej skutočnosti, ktorá v zmysle novej právnej úpravy (CSP) pripúšťa takúto žalobu iba za predpokladu, ak to vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). Podľa ust. § 137 CSP bolo potrebné posudzovať procesnú prípustnosť žaloby žalobcov i keď bola podaná ešte pred nadobudnutím účinnosti CSP, a to preto, že ust. § 470 ods. 1 CSP zásadne vychádza z okamžitej aplikability CSP aj na konania začaté pred účinnosťou tohto procesného predpisu. Okresný súd v tomto smere poukázal na osobitnú časť dôvodovej správy k § 137 CSP, z ktorej podstatnú časť citoval. Okresný súd vychádzajúc z vyššie uvedeného vyvodil, že CSP zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb, pri ktorých by určenie právnej skutočnosti vyplývalo z osobitného právneho predpisu. Pre tieto výnimky je spoločné, že priamo osobitný právny predpis, resp. právna norma vo svojej dikcii priznáva oprávnenej osobe domáhať sa na súde určenia požadovanej právnej skutočnosti (napr. § 77 zák. č. 311/2001 Z.z., § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z., § 711 ods. 5 OZ). Za takéto právne predpisy, resp. právnu normu nemožno považovať ust. § 39 OZ, nakoľko žalobcovia sa domáhajú určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je alebo nie je. Vychádzajúc z uvedeného právneho záveru o procesnej neprípustnosti žaloby žalobcov, ktorou sa domáhali určenia právnej skutočnosti, ich žalobu v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia, ktorí ho navrhli zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmeniť a ich žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

V dôvodoch odvolania uviedli, že sa nestotožňujú so záverom okresného súdu, že podľa CSP nie je možné podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy, nakoľko v ust. § 137 CSP je uvedené slovo „najmä“, čo znamená možnosť, aby súdy konali a rozhodovali aj o iných predmetoch konania ako sú uvedené v § 137 písm. a) až d) CSP. Výpočet žalôb vo vyššie označenom ustanovení CSP je len demonštratívny, nie konečný. V tomto smere poukázali na verejne dostupné rozhodnutia súdov SR po nadobudnutí účinnosti CSP (napr. OS Martin zo dňa 20.10.2016, sp. zn. 5C/305/2015, Okresný súd

Bratislava V zo dňa 13.09.2016 sp. zn. 14C/668/2015, Okresný súd Kežmarok zo dňa 18.11.2016, sp. zn. 4C/28/2009, Okresný súd Trenčín zo dňa 28.09.2016, sp. zn. 24C/74/2016, Krajský súd Trnava zo dňa 15.02.2017, sp. zn. 10Co/101/2016) i na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 15/1998, v ktorom bol vyjadrený princíp právnej istoty. Žalobcovia ďalej uviedli, že nimi citované rozhodnutia okresných súdov a krajského súdu síce nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax súdov, ale z nich je zrejmé, že viaceré sudy zastávajú ohľadom výkladu § 137 CSP odlišný názor ako okresný súd v napadnutom rozsudku. Ďalej v odvolaní poukázali na skutočnosť, že okresný súd sa nevysporiadal ani s právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v rozsudku zo dňa 30.12.2016, sp. zn. 8Co/451/2015, ktorým bol v súvislosti so zrušujúcimi výrokmi viazaný. Čo sa týka naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmlúv o pôžičkách a vyhlásení dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu, tento je daný, nakoľko fiktívne bezúročné zmluvy o pôžičkách, ktoré sú predmetom tohto konania, sú podľa nich právnymi úkonmi absolútne neplatnými, nakoľko sumy z poskytnutých pôžičiek nekorešpondujú so sumami ako sú uvedené v jednotlivých zmluvách o pôžičke. V zmluvách podľa ich znenia je jasne uvedené, že ide o pôžičky bezúročné, napriek tomu žalobcovi v rade 1/ boli poskytnuté finančné prostriedky v nižšej hodnote ako to bolo v zmluvách uvedené, pričom zvyšná časť predstavovala tzv. profit pre žalovaného vo výške od 19% do 43% hodnoty pôžičky, čo je i v rozpore s dobrými mravmi. Čo sa týka uznania dlhu, tento predstavuje právnú domnienku toho, že dlh v čase jeho určenia existoval, avšak táto domnienka je vyvrátiteľná dôkazom z opaku. Za takýto dôkaz žalobcovia považujú skutočnosť, že celková suma, ktorá bola v tejto listine uvedená - 10.250.000,- Sk nebola žalobcovi v rade 1/ ako dlžníkovi zo strany žalovaného poskytnutá, čo je preukázané písomnými dôkazmi - výpismi z bankového účtu žalobcu v rade 1/ predloženými v konaní. Z dôkazov, ktoré boli súdu predložené tiež jednoznačne vyplýva, že žalobca v rade 1/ žalovanému požičané peňažné prostriedky priebežne splácal, pričom v čase podpisovania zmluvy o pôžičke zo dňa 29.02.2008 a rovnako tak aj v čase podpisovania vyhlásenia dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu a záväzku zo dňa 05.03.2008, ktorý tvoril prílohu notárskej zápisnice, bolo žalobcovi v rade 1/ splatených už vyše 1.000.000,- Sk. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti je zrejmé, že ani v jednom prípade reálne úkony nezodpovedali obsahu písomných zmlúv, uvedené iba potvrdzuje ich tvrdenia, že takýmto konaním ich žalovaný účelovo a vedome uviedol do omylu, pričom takéto konanie žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi. Preto zmluvy, t.j. všetkých, ktorých neplatnosti sa v tomto konaní domáhajú, sú s poukazom na ust. § 39 OZ absolútne neplatnými právnymi úkonmi.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v lehote (§ 362 CSP) a má predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 364, § 365 CSP), vychádzajúc z viazanosti rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario za použitia § 219 ods. 3 CSP), podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

5. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého rozhodnutia i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá v zásadných bodoch kritériá uvedených v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

6. Odvolacie námietky žalobcov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

Argumentácia žalobcov vo vzťahu k § 137 CSP je síce správna (ohľadne ich výkladu slova „najmä“ - pozn. odvolacieho súdu), ale čo sa týka žalôb uvedených v § 137 písm. c), tu musí ísť o žalobu o určenie toho, či tu právo je alebo nie je, pričom k tomu musí byť splnená aj ďalšia podmienka žaloby, t.j. podmienka, že na takomto určení resp. neurčení práva (konkrétneho) je daný naliehavý právny záujem, pokiaľ tento priamo nevyplýva z právneho predpisu. U žalôb uvedených v § 137 písm. d) CSP sa vyžaduje, aby nárok žalobcu na určenie právnej skutočnosti priamo vyplýval z konkrétneho právneho predpisu. Žaloba žalobcov o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv i o určenie neplatnosti vyhlásenia dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu, je žalobou o určenie právnej skutočnosti, ktorá je len v zmysle § 137 písm. d) CSP prípustná iba za predpokladu, že takáto žaloba vyplýva z osobitného právneho predpisu, najmä z hmotného práva, pričom takýmto predpisom nie je ust. § 39 OZ, ako to správne okresný súd uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Okresný súd tak isto správne zo skutkových okolností

prejednávaneho prípadu vyvodil právnu úvahu, že výrok rozsudku o určení neplatnosti zmluvy o pôžičke, eventuálne o určení neplatnosti vyhlásenia dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu, nemá výpovednú hodnotu v tom smere, či v čase vyhlásenia takéhoto rozsudku je dlžník (ručiteľia) povinný zo zmluvy plniť alebo nie, resp. či neexistuje dlh, ktorý bol uznaný. Odkaz na rozhodnutia súdov (prevažne prvostupňových) v obdobných veciach vydaných po nadobudnutí účinnosti CSP nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax súdov vyšších autorít, čo nakoniec poznamenali aj samotní žalobcovia v podanom odvolaní. Odvolací súd v tomto smere a z hľadiska tejto prejednávanej veci zároveň poznamenáva, že nie sú mu známe rozhodnutia ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít (Najvyššieho súdu, Ústavného súdu), podľa ktorých by bola (či už podľa ust. § 80 písm. c) O.s.p., účinného do 30.06.2016, resp. podľa § 137 písm. c), d) CSP) procesne prípustná žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke, resp. o určenie neplatnosti vyhlásenia dlžníka (ručiteľov) o uznaní dlhu. Nakoniec ani samotní odvolatelia na takéto konkrétne rozhodnutia ustálenej súdnej praxe v odvolaní nepoukazujú. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/63/2009 (citované odvolací súdom v prejednávanej veci v predchádzajúcom rozsudku zo dňa 30.12.2015, sp. zn. 8Co/451/2015, ktorý navyše nepredstavuje stálu rozhodovaciu prax súdov vyšších autorít), v označenom prípade sa síce pripustila možnosť žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu (konkrétne o neplatnosť uznania dlhu spísaného do notárskej zápisnice), resp. sa nevylúčila možnosť (v individuálnych prípadoch) domáhať sa určenia, že povinná osoba z exekučného titulu nie je povinná plniť, resp. že dlh neexistuje, ale v prejednávanej veci o takýto prípad žaloby nejde. Žalobcovia sa v prejednávanej veci nedomáhajú určenia neplatnosti uznania dlhu spísaného formou notárskej zápisnice a zároveň určenia neplatnosti súhlasu povinných osôb s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ani určenia, že nie sú povinní z exekučného titulu plniť, resp. určenia neexistencie dlhu. Vo vzťahu k vyššie označenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/63/2009 je potrebné ešte poznamenať, že podľa jeho obsahu išlo skôr o teoretické úvahy s výslovným odkazom na individuálnosť každého jednotlivého prípadu. Naproti tomu Najvyšší súd ČR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 21Cdo/267/2000 zaujal právny názor, že na žalobe o určenie neexistencie dlhu uznaného do notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je daný naliehavý právny záujem, nakoľko riešenie tejto otázky bude predmetom konania o výkon rozhodnutia pri skúmaní možných dôvodov zastavenia výkonu rozhodnutia. Aj čo sa týka prejednávanej veci, odvolací súd zistil (pripojením exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 33Er/598/2014 a ktorý je stranám sporu známy), že exekučný súd posudzoval v označenom exekučnom konaní všetky námietky, ktoré žalobcovia v rade 1/ až 3/ namietali aj v prejednávanej veci a navyše posudzoval i platnosť exekučného titulu - notárskej zápisnice N24/2008, Nz9191/2008 zo dňa 05.03.2008 a po posúdení uznesením zo dňa 17.10.2017, č.k. 33Er/598/2014-110 rozhodol tak, že námietky povinných (v prejednávanej veci žalobcov - pozn. odvolacieho súdu) proti exekúcii zamietol a zároveň nepovolil ani odklad exekúcie. Označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.11.2017.

Odvolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil i námietku žalobcov, že okresný súd sa v novom rozhodnutí nevysporiadal ani s právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v rozsudku zo dňa 30.12.2015, sp.zn. 8Co/451/2015. Odvolací súd k uvedenej námietke žalobcov uvádza, že vo vyššie označenom rozsudku nezaujal právny názor k otázke naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení, t.j. na určení neplatnosti zmlúv o pôžičkách a neplatnosti vyhlásenia dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu a záväzku zo dňa 05.03.2008, nakoľko skorší rozsudok okresného súdu (v poradí prvý) č.k. 17C/92/2014-194 zo dňa 18.03.2015 bol vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti zmlúv o pôžičkách zrušený z dôvodu, že okresný súd sa nevysporiadal s otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcov na tomto určení a ani s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v rade 2/, 3/ vo vzťahu k tomuto určení. Výrok vyššie označeného rozsudku okresného súdu o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti vyhlásenia dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu zo dňa 05.03.2008 bol zrušený okrem iného aj z dôvodu, že táto časť trpela procesnou vadou, čo je podrobne uvedené na strane 7 posledný odsek s pokračovaním na strane 8 rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 30.12.2015, sp. zn. 8Co/451/2015. Vo vzťahu k otázke naliehavého právneho záujmu odvolací súd vo vyššie označenom rozsudku len poukázal na dve rozhodnutia judikačnej praxe (Krajský súd Trenčín a Najvyšší súd SR), v ktorých prípadoch však išlo o určenie neplatnosti vyhlásenia o uznaní záväzku, ktoré bolo predmetom notárskej zápisnice.

Nakoniec neobstojí ani odvolacia námietka žalobcov, že majú naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv o pôžičkách i na určení neplatnosti vyhlásenia dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu z dôvodov, ktoré bližšie uvádzali v prvostupňovom konaní i v odvolaní. Uvedené tvrdenia nie sú právne významné vo vzťahu k procesnej podmienke prípustnosti žaloby v zmysle ust. § 80 písm. c) O.s.p., resp. § 137 CSP. Navyše ide o tvrdenia, s ktorými sa už vysporiadal exekučný súd vo veci sp. zn. 33Er/598/2014, konkrétne v uznesení zo dňa 17.10.2017, č.k. 33Er/598/2014-110. Uvedené argumenty

žalobcov by mohli byť predmetom skúmania súdu za situácie, že by žalobcovia mali naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorý však v prejednávanej veci nepreukázali. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zistenia a právne úvahy odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil s tým, že žaloba žalobcov nie je procesne prípustná podľa § 137 písm. c), d) CSP, keď žalobcovia zároveň nepreukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení ani podľa § 80 písm. c) OSP, nakoľko sa v prejednávanej veci nedomáhali určenia neplatnosti uznania dlhu spísaného do notárskej zápisnice.

7. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých priznal žalovanému proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný bol v tomto odvolacom konaní plne úspešný.

8. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)